

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Mirosław Bączyk
SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko W. J.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 marca 2013 r.,
zażalenia powoda
na postanowienie o kosztach procesu zawarte w punkcie drugim wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 15 grudnia 2011 r.,

- 1. oddala zażalenie,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w G. radcy prawnemu J. K.-S. kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2011 r., Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację powoda J. J. od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 22 grudnia 2010 r., którym oddalone zostało powództwo skierowane przeciwko pozwanemu W. J. o zapłatę kwoty 20.000 zł wraz z bliżej określonymi odsetkami z tytułu zadośćuczynienia, a ponadto zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Powód wniósł zażalenie na zawarte w wyroku rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmiany postanowienia i nieobciążania powoda kosztami postępowania apelacyjnego. W zażaleniu zarzucił pominięcie istotnych okoliczności związanych z jego sytuacją majątkową, które w świetle art. 102 k.p.c. uzasadniały odstąpienie od obciążania go kosztami postępowania apelacyjnego. Reprezentujący powoda radca prawny, ustanowiony z urzędu, wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Nieuzasadniony jest zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. Przewidziana w tym przepisie możliwość nieobciążania kosztami procesu strony przegrywającej ogranicza się jedynie do wypadków szczególnie uzasadnionych. Decyzja w tym zakresie oparta na kryteriach słusznościowych należy do sfery swobodnego uznania sądu orzekającego. Według utrwalonego w judykaturze Sądu Najwyższego poglądu skuteczne zakwestionowanie oceny sądu w tym zakresie ogranicza się jedynie do przypadków rażąco niesłusznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 października 2011 r., V CZ 76/11, niepubl.; z dnia 7 października 2011 r., II CZ 63/11, niepubl.; z dnia 8 lipca 2011 r., IV CZ 29/11, niepubl.; z dnia 15 czerwca 2011 r., V CZ 23/11, niepubl.), a taki w niniejszej sprawie nie występuje. Podejmując decyzję o wniesieniu apelacji powód, świadomy stanowiska zajętego przez Sąd Rejonowy, powinien był liczyć

się z możliwymi konsekwencjami, także jeśli chodzi o obowiązek zapłaty kosztów procesu poniesionych przez stronę przeciwną (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 czerwca 2011 r., V CZ 24/11, niepubl.; z dnia 5 października 2011 r., IV CZ 48/11, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., postanowił jak w sentencji, przyznając koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu w postępowaniu zażaleniowym w oparciu o § 15 pkt 1 i § 16 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2, § 6 pkt 2 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych... (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).